

Kapelbygningen

En solskinsdag i 1898 var hovedgårdens arbejdende folk samlet foran kapelbygningen til en sjælden fotografering. Når vi i dag ser på billedet, er det mest påfaldende, hvor meget motivet ligner sig selv. Der er kun detaljer som skorstone, ovenlysvinduer, tagrender og de mærkelige nøddelignende stendingenoter på muren, der har ændret sig. Selve kapelbygningen ligner sig selv anno 1898.

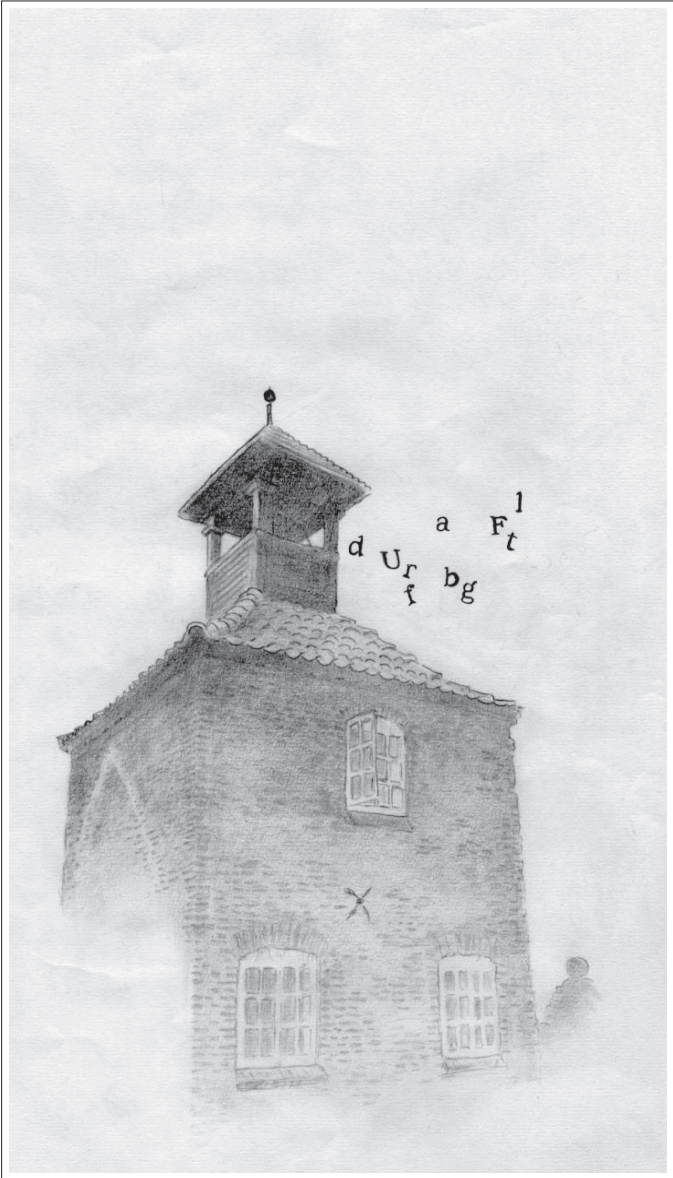
Schinkel havde planer om at der skulle bygges et kapel på Hald. Men der er intet der tyder på at det er identisk med det nuværende kapel. At stedet kaldes kapel, skyldes alene det yndige klokketårn, der giver mindelser til små landlige kirker eller kapeller. Reelt har klokken været brugt til at ringe på, når hovedgårdens ansatte skulle samles til frokost.

Stokken der holdt op med at slå

Kapellet har huset mange forskellige mennesker. Pigerne har boet der og fra kokkepigen Krogh ved vi, at forvalteren og eleverne boede der midt i 1920'erne. Der har også været mejerihus og ølkælder.

På klokketårnets nordlige side hænger der en stok. Den minder os om perioder, hvor forvalteren følte sig hævet over de øvrige ansatte – og hvor det gik ham ilde. I 1936 var der en forvalter på Hald, kaldet Røde Alfred, som ikke havde fattet hoveriets ophør. Han pryglede bønder og ansatte i tide og utide.

Det blev for meget at se på for en af de ansatte, den store forkarl Aksel Nielsen. En dag tog han stokken fra forvalteren og pryglede ham igen. Da Røde Alfred kom tilbage fra skadestuen, fandt han sin pryglestok hængt op på sit tag.

Der hænger den endnu. Så kunne han lære det!

Første refugium

Kapellet var nær blevet revet ned i 1951. Ved en overtagelse blev det vurderet, at bygningen var i yderst brøstfældig stand. Det ville være billigst at nedrive bygningen og opføre en barak i stedet. Heldigvis besluttede man, med henvisning til bygningens særpræg, at restaurere og bruge den som annekse.

Kapelbygningen var, som det første sted på Hald, kunstnerbolig allerede fra 1984 og indgik i et fællesnordisk atelierprogram. Den 70 kvadratmeter store lejlighed blev siden reserveret som forfatter- og oversætterrefugium og åbnet i foråret 1998. Den første refugiegæst i kapellet var forfatteren Lene Kaaberbøl.

Det er i dag tradition, at hvis man under et ophold på Hald har nået at færdiggøre et manuskript, må man ringe på kapellets klokke og byde på champagne i pejsestuen.